

„אני זוכרת את כל העיסקה. מיכה סיפר לי או שהוא מגייס כספים כדי לקנות את האונייה. חלק מהכסף הוא גייס, לדבריו, מאביו, שהוא חבר מועצת עיריית חיפה מטעם הליכוד ודמות ידועה בכרמל. את מרבית הכסף הוא גייס מהד"ר רודולף הכט, בעל ממגורות דגון (אחד האנשים העשירים ביותר בארץ ומאנשי ארץ-ישראל השלמה).

„כל זה סיפר לי מיכה, ואני הייתי שותפה לכל הלבטים שלו בעניין. גם אחרי שהוא קיבל את ההלוואה מהכט, שהוא בן-דודו של אביו של מיכה, היה חסר לו עוד כסום של מאה וחמישים אלף

העניין כאשר האונייה היתה כבר בתחומי התעלה. מילבד הסחף בדעת-הקהל העולמי-האמריקאית והיהודית-אמריקאית. היתה מדינת ישראל נעשית בצורות שונות על-ידי הממשל האמריקאי. קשה להניח כי גם אם היו המצרים מעוניינים, לשם שמירה על ההסדר וכדי שלא לפוצצו, לסלוח לטיפשותה של מדינת ישראל, לא היו מתירות להם זאת המדינות הערביות הקיצוניות, המתנגדות להסכם ואירגוני-הפידאיון, ונשיא מצרים חייב היה לצאת כנגד ישראל, להוקיע אותה ולפגוע על-ידי כך בסיכויי השלום שהסכם-הביניים טומן בחובו.

„צחקתי

כשנודע לי”

רביהובל הצעיר מיכה לב אינו מכחיש כלל כי שמו רשום כאחד מבעלי האונייה. אולם לדבריו, בעלותו היא פיקטיבית. סיפר השבוע לב לכתב העולם הזה: „זמן-מה אחרי מילחמת יום-הכיפורים פנה אלי רביהובל ואסילי פרציניס, והציע לי להיכנס שותף באונייה.

„פרציניס עדיין לא היה אז בעל האונייה, הוא עמד לרכוש אותה מהבעלים הקודמים שלה, בעל-האוניות מפינגלנד, אך לא היה לו די כסף לכך. אני הכרתי את פרציניס שנים אחדות קודם-לכן, כאשר הפלגתי איתו בידה, בשירותה של חברת צי”ם.

„פרציניס פנה לצי”ם, עוד לפני שקנה את האונייה, והציע לה לחכור את האונייה שלו, מבלי שצי”ם ידעה שעדיין אין לו אונייה. הוא קיווה, שעם הסכם החתימה של צי”ם הוא יוכל להשיג הלוואה מבנק באנגליה, על סמך הסכם החכירה.

„אבל העניין לא הסתדר כפי שהוא רצה, והוא היה צריך סכום-כסף כדי להשלים את מה שקיבל מהבנק. לי, כמובן, לא היה כסף, ולכן פניתי למייצג של בעל-הון אמריקאי הנמצא בארץ, הוא שילם. אינני יכול לגלות מיהו בעל-הון הזה, בעליה האמיתי של האונייה.

„זה היה בתקופת המלחמה, והכל נעשה מהר. לכן גם רשמו חברה בוואדון, שהיא בעלת-האוניות, החברה רשומה תחת השם פרציניס — הילמן. לי אין שום דבר בכל העסק, בסך-הכל עשיתי טובה לפרציניס, שאיתו הכרתי.

„לי נודע כי זו האונייה שנבחרה לעבור את התעלה רק מהעיתונים. כשהייתי בי מילואים, לא ראיתי בה שום דבר גדול, ורק צחקתי כשנודע לי שדווקא זו האונייה שצריכה לעבור בתעלה.”

רביהובל מיכה לב נחשב, לפני 10 שנים, בהיותו בן 26 בלבד, כרביהובל הצעיר ביותר בארץ. עלייתו בסולם הדרגות הימיות הישראלית היתה מטאורית. הוא גבר גבוה שבצעדיו ורקה שיבה, נאה וידוע כמות חברתית סופולרית בחיפה.

בהודש מארס 1974 לקח מיכה לב חופשה-ללא-תשלום ממישרד-התחבורה, ור הפך סוכנה בישראל ומפעילה של ואלנטנה פי. שנה אחר-כך, בחודש מארס השנה, הוא חזר למישרד-התחבורה, לדבריו משום „שהסתכסכתי עם ואסילי פרציניס על רקע אישי.”

אך כפי אשתו של מיכה לב, אילנה גירסה שונה לגבי הבעלות האמיתית על האונייה ודרכי-המימון בעת קנייתה. סיפרה השבוע אילנה:

גברת פי

ואלנטנה פרציניס, אשר האונייה שזכתה לפירוטם בינלאומי לפני שבועות מיספר קרויה על שמה, ניצבת בחזית האונייה בנמל חיפה, אליו חזרה ואלנטנה פי על-יפי הוראות שילטונות ישראל, מבלי לעבור כלל את התעלה.

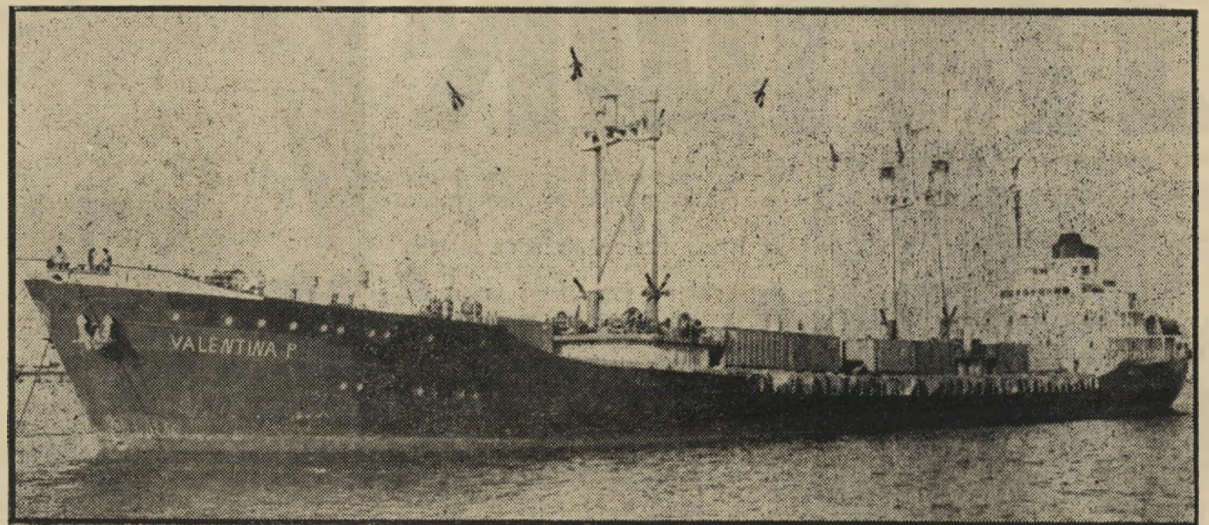
למי שייכת האונייה, אין ספק כי אם היתה אונייה ישראלית מנסה לעבור בתעלת-סואץ, היו המצרים עוצרים אותה ומחזיקים בה.

אך האסון הממשי היה בוודאי בטענה שהיו מעלים המצרים, כי שוב הוכיחה ישראל את חוסר-כנותה ואת אירצונה בשלום או בהסדר אמיתי. ישראל היתה מוצגת כרמאית וסקרנית בעיני העולם כולו, כמי שמנסה לחבל בהסדר-הביניים בכל מחיר, אפילו בעזרת תעלול טיפסיו כמו שלחת אונייה ישראלית לתעלה.

קשה לתאר מה גדולים הנזקים שהיו נגרמים לישראל אם אומנם היה מתגלה

חקירה שעדיין לא נפתחה, למרות שעברו מאז כבר כשבועיים — זאילו רבין החליט לנסות לשכנע את האמריקאים כי היתה זו פשוט טעות, וכי השד אינו נורא כל-כך. אך אפילו ראש ממשלת ישראל הבין כי האסון הפוליטי שיכול היה להיגרם, אם אומנם היתה נשלחת האלנטנה פי דרך תעלת-סואץ, בנסיבות הקיימות, היה שווה אה ממש.

קשה להניח שהמצרים לא היו בודקים, אם לא בדקו כבר את מיסמכיה של אוניית-המיבחן. גם ללא עבודת-מודיעין, אפשר היה פשוט לגשת למישרד חברה הביטוח-הימי לויס בלונדון, ולברר שם

תעלת-סואץ, משך שביעה ימים עגנה האונייה בלביים, כשהיא ממתינה להוראה להפליג לפורט-סעיד. אך ב-21 בחודש היא קיבלה שדר לחזור לנמל-חיפה, לבטל את הפלגת-המיבחן.

ב-14 בחודש נצטוות ואלנטנינה פי, אשר היתה בדרכה מרום מניה לאשדוד, להמתין בלביים עד לקבלת הוראה לעבור את

אוניית-המיבחן

השותף היווני

ואסילי פרציניס, שנתפס הישראלי של לב בבעלות על אוניית-המיבחן, אשר לו 51% מהבעלות עליה.

דולר. הוא פנה אל רואה-חשבון חיפאי, וזה נתן לו את הכסף תמורת ריבית גבוהה ושותפות סמוייה בת 10 אחוזים באונייה.

„מיכה טוען שאין לו קשר ממשי לבעלות האונייה, אבל זה לא נכון. אני יודעת שהאונייה הזאת היא אחד הדברים החשובים בחיים שלו, לפני שהוא רב עם פרציניס, הוא היה עולה על האונייה בכל הודמנות ומפליג איתה בכל פעם שיכול.

„למיכה יש יותר מ-49 האחוזים הרשויים של האונייה. החוק היווני אינו מאפשר לאונייה לשאת דגל יווני ולקבל שירותים כאונייה יוונית, אם הבעלות עליה אינה יוונית ברובה. מטעמים שונים היה גוה למיכה ולשותף שלו שהאונייה תהיה יוונית, ולכן היא נרשמה כשלשותף היווני יש 51 אחוזי-בעלות עליה.”

פיתרון התעלומה, האם רביהובל מישרד-התחבורה הישראלי הוא בעלים אמיתי של ואלנטנה פי או פיקטיבי בלבד, כפי שטוען לב, אינה משנה מאומה לגבי הפרשה כולה. אין ספק כי הסיי-איי הציל את ישראל בגילוי שלו, מפרשה שחיתת עלולה להרעיד את אמות הסיסים במדיניות הישראלית, במרחב ובעולם.